

Ludicrum totum, igitur theatri risus, ex eo quod cursores in ludo non current, sed potius & lento gradu ambularent; ne lampas impulsio aere extingueretur violento pernicii motu. Praemium coena victori. Plus in ludo succi habet allegoria, quam scena. Hoc etiam die signatur statua erecta Cassandrea, cujus simulacrum Alexandriae colebatur. *K. Graec.* Error manifestus, quippe imago Cassandreae non Alexandriae dicata, sed sub nomine Alexandriae, in Leuctra civitate, apud Spartanos. *Edesibi erecta est Cassandrea, Priami filii; cujus simulacrum ab incolis Alexandria nomine collitur: ait Pausan. cap. 109. & cap. 102. Amylae Alexandriae templum & simulacrum. Alexandram, Cassandram Priami filiam esse dicunt.* Fuit Nates (a Gyrald. Dialog. 2. de Poetar. histor. in fin. Sibylla dicitur) ex quo infantem dormientem in templo Apollinis Tymbraei, cum Heleno eius fratre, ibi serpentes mulcebant, sensoria circumlambentes absque ulla laesione. *Coel. Rhodig. 24. cap. 6.* Fuit praestantissima forma. *Homer. 13. Iliad. v. 364.* propter quam ab Apolline dignata vaticinandi dono: at cum illa illi fucum fecisset: donum irritum fecit, addita Cassandreae Oraculis lege; ut nemo illis crederet (ut contigit in ortu fratris Paridis, & equo Epei. *Hygin. Fab. 93. Apollodor. 3. n. 5. Propert. 3. Eleg. 13. à v. 61.*) immo insana haberetur, & furibunda. *Senec. in Agamemnon. v. ult. hic Delr. & in Troad. v. 35. ad illud: Credi, Deo verante.* Unde ipsa clamabat civibus, dolo praenunciato, victis, apud Plutarch. in *Præceptis Politic.*

Vatem voluit frustra sanè esse me Deus, Quando ante cladem sum nominata insana: Calamitate accepta, nunc sapiens vocor.

23 Desponsata fuit Corœbo, qui interfectus à Neoptolemo, dum veniret ad nuptias. *Pausan. cap. 344.* Expugnata Trojae urbe, in aram Minervae Iliensis confugit; à cuius ara Ajax Oilci divellit (dicit idem, *cap. 167. & 343.*) ac vitia vit, ob cuius facinus tot mala Achivi perpessi. *Ibid. cap. 14.* De Ajacis dracone, quo utebatur uti cane, dicemus *Isagog. Decembr. n. 18.* Pro expiatione, ut iusserat Oraculum Delphicum, quotannis Locri ad placandam Trojanam Palladem, quousque mille complerentur; mittebant sortito Trojam duas virgines, quas Teucris jugulabant, & jugulatas agrestibus & sterilibus lignis comburebant. Ita Timaeus Locrus, 2. *Histor. & Delr. in Agamemnon. tragoedia; v. 540.* Meminit Plutarchus, de *Sera Numin. vindict.* In foemina sum Troadum sorte Cassandra contigit Aga-

Statua Cassandreae.

Signum

Fuit Sibylla.

Non vates habita in oraculis, sed furibunda.

Plutarch.

Flagitium Ajacis Oilci.

Supplicium, ex virgibus locrensis.

memnoni (prius relicta in templo meditante Arca, in qua inclusum Liberi Patris signum, à Jove Dardano datum, ex cuius aspectu quilibet agitabatur insania, ut contigit Euripilo, de quo, 3. *Decembr.*) ex qua habuit Telemantum & Pelopem, quos Aegyptus jugulavit ad tumultum genitricis, inter Mycenae & Amycleam. *Pausan. cap. 59.* Mirum refertur de Cassandrea templo post apothosium in Numen, de quo fusa in ea Lycophron. *Juxta Salpem paludem, & oppidum Dardanum (inquit Nicol. Leonicus, 3. Var. histor. cap. 43.) quæpiam si accolarum virgo, virginis amore, nuptialibus renuncians votis, sive ob oris deformitatem, sive alia causa, perosa virgo confugerit, Cassandra erat; & inde illam abstrahi iuvantem pro summo habebatur scelerè: quæ quidem postmodum deorsis crinibus, & pullas induta tunicas, faciemque quibusdam coloribus delimita, quo turpior videretur, per omnem gratem virgo perseveranter manebat.* Idem referunt *Majol. Tom. 2. Colloq. 2. Gyrald. Syntagm. 4. n. 26. & Coel. Rhodig. 14. cap. 1.*

Arca Cassandreae cum simulacro Liberi Patris.

Mors & monumentum.

Templum.

Pamylia.

Pammelia.

Canopus.

DIES VII. JANUAR.

1 Grad. 17. Solis in Capricorno, VII. Id. qui putealis. Dariot, sed à Firmico notatur infelix, eò quod influat in uxorum necem, & interficientium supplicium publicum. *Fundus Vasis mane occidit. Junctin. K. A. Septentriones & Aquilo vehementer flant.* *Ptolom. Vir cynocephalus: id est, capite canino.* *Sphaer. Arab. Anno 15. regni Saul, & 4. à victoria Davidis de Goliath, cum hic illum fugisset, ne occideretur, ut Rex iusserat, uti dicemus, 8. Novembr. n. 2.*

con-

confugit ad Samuelem in Ramatha, à qua urbe discedentes processerunt in locum proximum fertilem, nomine Najoth, quò tuti degebant. In Rege, possessio à dæmone, odio implacabili flagrante, haud quievit etiam in absentem furor: quare ut cognovit, quòd David cum Samuele degeret; statim in necem questivit. Misit itaque listores ut illum raperent: sed qui missi, divino afflato Spiritu ut in cuneum pervenerunt Prophetarum, obliti committis ab improbo Rege muneris, inter illos laudes Domino canebant; quòd alijs super alios supervenientibus ita accidit. Rescivit Rex & magnoperè excaudit frendens, properansque arreptitius pervenit in cisternam Socho, de qua Adrichom. in *Juda, n. 227.* Quòd apparitoribus, accidit ipsi Regi furenti, cum impatiens propter indignationem in Najoth cucurrisset. Tunc in concinendis Dei laudibus longius quàm milites missi, commotus spiritu visus est: non enim uti cum electus à Domino fuit in Regem, inter prophetas plaudebat; sed quasi extra se tota die illa & nocte, posuit vestem, cultumque regium, uti signum deponendi mox cum vita abominabili, regni. *Reuchlin. ex 1. Reg. 20. à 1. & Joseph. 6. Antiq. cap. 14.* Qualis ejus propheta, dicemus 7. *Novembr. n. 2.* Reliqua postredie, n. 1.

2 Postquam Zacharias impietate patrum suorum impeditus est, ne itatim mortem Jeroboami ascenderet in thronum Israël, & post octennium ejus factio prævaleret (ut observat *Genebrard. Ann. 3390.*) & vix sedisset in solio, quippe principatu sex per mentes duntaxat potitus; regno & vita privatur (impleto sermone Domini, de regno in domo Jehu usque ad quartam generationem. 4. *Reg. 10. 30. & 15. 12.*) à Sello publicè, qui pridem in coronam Zachariae rivalis. *At ab uno è suis purpuratis per dolum occiditur (inquit Joseph. 9. Antiq. cap. 11.) sed trigesimo post die male partum regnum male perdidit: igitur Praefectus militiae Zachariae, Manahen nomine, qui ad Thersam erat cum exercitu, quippe necdum subdita Zachariae praefactionibus; cum regijs copijs aggressus Sella, in Samaria confecit, simulque imperium invasit; in quo omninò crudelis. Thersa eum Regem abnuens clausit ostia: ultorque dirisimè in cives pertravit, quæ vel barbarus horret. 4. *Reg. 15. à 16. Nec minor fuit (subdit Joseph. d.) postea toto decennio, quo Israhelis praefuit. Timebat se timentes, quippe lubricum & ludicrum imperium sultum sanguine: quapropter insidias suspicans, & simul cavens, Regem Assyriorum Phul vocavit in auxilium,**

Saul propheta.

Occiditur à Sello Zacharias Rex Israel.

Occisus à Manahen, qui regnat tyrannicè, vocato in auxilium Phul, Rege Assyriorum.

cui promisit auspicij quotannis mille talenta argenti, quò Manahenis firmabatur regnum. Hanc ut conficeret summam, quinquaginta siclos argenti in ditiorum singula capita indixit. Ubi *supr. v. 19.* Hic Phul primus fuit, qui ausus ex Assyrijs Principibus transire ultra Euphratem. Diviserat enim Monarchiam incendio Sardanapalo, cum Arbace; cui dedit Mediam & Perliam, sibi servans Babyloniam & Assyriam, uti dicemus 15. *Jun. à n. 7.* Quo intuitu recedens, denuò venit in terram Israël, videtis 22. *Maij, à n. 3.*

3 Hac etiam die (tempus variè à Chronicis signatur, quippe cum non constet ex sacra pagina, uniusquisque in suo sentu abundat; ut videri licet, apud *Torniell. Ann. 3690. n. 3.*) Judæi privilegia sua amiserunt, impetrata à Regibus Periarum per Esdram & Nehemiam; ob templum sacrum pollutum à Sacerdote Summo, cui incumbebat Sanctuarij amplissima reverentia. *Reuchlin. Causa sacrilegij fuit nex Jesu, illata à fratre Joanne seu Jonathan Pontifice, eò quòd fretus favore Bagosæ Artaxerxis copiarum imperatoris, qui promiserat Jesu Pontificatum fratris; in hunc potestatem sibi arrogans, insurrexit, ortà gravi altercatione, & intra templum. Insolentia fratris ita Jonathan commovit in iram, ut mortem non intendens ictu, inferret cum suis, & cadaver intra templi claustra absconderet. Accurrit Bagosæ continuò in templum, à quo per Sacerdotes arceretur; sed vi ingreditur: vioque amici cadavere, exprobrans templi irreverentiam, fratrisque & iram & audaciam; tributa Judæis imposuit, ademptis, quæ Reges Periarum è suo arario pro templi victimis dari iusserant (1. *Esdr. 6. à 9. & 7. 20.*) quæ multa per septennium Judæis imposita, ut ait *Joseph. 11. Antiq. cap. 7.* Dolentibus ex corde viris de religione ac rebus Judaicis benemeritis. Unde *Rab. Abraham in Cabal. & Genebr. Ann. 3760.* inquit: *Tempore quo Alexander Magnus Jerusalem adijt; moriuntur Esdras, Nehemias, Zacharias, Aggeus & Malachias. Dicemus etiam 25. Septembr. n. 5.**

4 Ausus Bagosæ tribuitur ejus potentia, quæ quidem magna, cum ad nutum deponeret, & assumeret in thronum Periarum, quem volebat. Non Persa, sed Aegyptius erat, qui namque cum videret Darium Notum in recuperatione Aegypti, quæ à Persis desciverat, sacra Aegyptiorum iridere, igitur prorsum ridicula; indignatus, contumeliam gentis suæ & Numinum, morte Regis ultus est. Ita *Sulpitius, in Histor. lib. 2. Astruit etiam*

Quo tribuo?

Jesus Sacerdos occiditur in templo à fratre.

Judæi amittunt privilegia.

Quis Bagosæ.

Darium seu Artaxerxes Notum interfectus.

etiam Brietius, Ann. 3714. Bagaos Spado, sed fortis, natione Aegyptius (infir) irrisus ab Ariaxerxe Ocho de Aegyptiacis superstitionibus; eum per medicum veneno sustulit, ejusque corpus in minuta frustra concisum, felibus vorandum objecit; substituto in ejus locum alio cadavere. Vid. 7. Jun. n. 3. Talionis poenam Bagafes subivit: equidem cum idem intruxisset adversus Darium Codomanum, ultimum Persarum Monarcham; hic sibi veneno insidiantem, venenum ebibere compulit. Idem, Ann. 3718.

Ipsa veneno perit.

Christi genita.

Primus dies ejus jejunii.

5 Postridie baptismum, venientem ad se, Jesum Baptista digito demonstravit Agnum Dei; asserens illum esse, de quo prius dixerat: post se venire, qui prior illo erat, & baptizaturus in Spiritu Sancto & igni. Gisland. fallitur, quia post baptismum illico fecerit in desertum, ibique hac die incepit jejunium, finitum 15. Februar. Reversus, quindecim diebus cum matre mansit in Nazareth (Epiph. Hares. 15.) & post, testimonium a Joanne de illo perhibitum Phariseis, quod contigit, 1. Mart. altero die, videns Praecursor Christum venientem ad se, digito demonstravit, dicens: Ecce Agnus Dei, &c. Alapid. Chronotax. n. 10. & 11. Hoc accidit eodem die, quo septennis, retrò annis 23. in terram Israel reversus est ex Aegypto. Baron. in Notis ad Roman. Martyrolog. cum alijs pluribus. Etiam missa faciendae quae hac die signantur ab Alva & Lamy, de quibus Polo, à n. 1597. Anno sequenti, qui Christi aetatis 32. cum propter incarcerationem Joannis recessisset a Judea, perrexit in Galilaeam, & transiens per Samaritanam, juxta fontem convertit Samaritanam, & alios urbis cives, apud quos duobus diebus mansit. Alapid. d. n. 15. Vocabatur Photina (hoc est, Illustris) quae summam constantiam respondit Christi amori, & fidei susceptae; uti patuit martyrio, quod ex Jeremia, Patriarcha Constantinopol. refert. Vivar, in Flav. Dextr. ann. Christ. 60. Commentar. 1. Victoris mater Photina (ait) cum quinque fororibus ad conspectum Neronis ingressa est. Primum omnes in carcerem teterrimum detrusi, post educti, in clibanum ardentem injecti, & per tres dies incolumes, veneno potati, bovinis nervis casti, ferreis peccinibus excarnificati, facibus exusti, in sublime suspensi, plumbo liquefacto in os Photinae & auribus ceterorum injecto; Christi visione, cum illorum oculi a carnificibus essent eruti, in pristinam sanitatem redacti, & restituti oculis, in novum certamen adducti, pelle detracta, & capite amputato, illustrissimam martyrij

Samaritanam convertit & martyrium.

palmam perceperunt; una excepta Photina, quae in veterem cisternam immissa, indeque extracta, flexis genibus impollutum Deo spiritum reddidit, 20. Martij. Vide Baron. hac die in Notis ad Martyrolog. Roman. litter. D.

6 Romae, dies Aegyptiacus, ater & ominosus. V. K. R. & Gyrard. qui signat Jani sacra, de quibus postridie. Multa de Jano diximus die 1. à n. 6. Imago ejus sic ab Albrico describitur; cum Jani potestati tribueretur cunctorum principium & finis.

Jani imago.

Erat Rex homo, sedens in throno fulgenti radijs circumaque: duas facies habebat; quarum una ante se, altera post se respiciebat. Juxta illum quoque erat templum, & in manu ejus dextera habebat clavem, qua templum ipsum aperire monstrabat: in sinistra vero habebat baculum, quo saxum percutere, & ex illo aquam producere videbatur. Adi Ovid. 1. Pastor. v. 99---117---125---228. & 253. Gyrard. Syntagm. 4. à n. 27. Natal. Com. 2. Mytholog. cap. 2. & Plutarch. in Numa, ubi inquit: Apud Antiquos sive Rex urbanus, sive Damon fuit, benignus extitit; quia ab agresti atque ferina vita, ad aliam meliorem homines revocavit: ideo bifrontem effingunt: de quo fuse Chartar. in ejus Imaginib. à pag. 28. & Dempster. ad cap. 3. lib. 2. Rosin. Ejus officia apud Maur. Terentian. Eclog. 5. à v. 1. Siccinè describuntur.

Janus bifrons.

Jane Pater, Jano meus, dive, biceps, biformis. O cate rerum savor! O princeps Deorum! Stridula cui limina, cui cardinei tumultus, Cui reserata mugunt aurea claustra mundi.

Maur. Terentian.

7 Arbitror hunc diem à Romanis celebrari, propter ejus adventum in Italiam, regiè & humaniter à Saturno suscepti. Aliter seu econtra à nonnullis cogitatur. Saturnus à carcere elapsus (infir Natal. Com. d.) venit classe in Italiam ad Janum, qui tunc ibi regnabat, & comiter ab illo hospitia suscipitur, quem & vivendi rationem docuit, & cultum agrorum. Hinc Janus pro accepta disciplina, fertur, dimidio sui regni remunerasse: & pecunijs, quae ex illius ingenio primum sunt impressae, navim fuisse ex altera parte impressam, ex altera bifrontem effigiem; quia regnum scilicet communi consilio Jani & Saturni gubernaretur. Cogitatio fuit Ovidij, d. à v. 235. Hinc monet ludentes pueri, cum sursum jactarent, dicebant: Janum, an Raem? Idem, v. 229. Constant. & Marius, hic. Smet. in Fast. Plutarch. 40. Rom. 99. Stuck. de Genil. sacrif. cap. 25. & Pier. Valer. 32. cap. 15. Iccircò eorum statuæ collocabantur unà. Virgil. 7. Aeneid. à v. 180. accinit:

Ejus in Italiam adventus, immò ad illum Saturni.

Virgil. Saturnusque senex, Janique bifrontis imago Vestibulo adstabant.

8 Alij unum faciunt Janum & Saturnum, ut Kirch. 1. Tom. Oedip. Aegypt. Syntagm. 3. cap. 4. Minutius, in Octavo; Lactant. 1. cap. 3. & Gyrard. d. Unde ab Annio Viterb. in Berosi praefation. Noëmus, qui in Italiam venit, notus nomine Jani (idem de Regib. Babylonis, pag. 115.) dicitur Ogyses primus, Saturnus, Janus, Proteus, id est, Verturnus. Ridetur à Gyrardo, d. Noëm in Italiam adventus, cogitatioque aruit Gopropio Becano: at quod negat patri concedit Japhet, vocatumque Janum. Origin. Antuerpian. lib. 4. quasi ante illum in Italia alij essent indigenae, qui Japhet delerent, nominis mutatione. Mors Jani ab Annio lignatur. Commentar. de Regib. Assyrior. pagin. 131. Sub Nino vita Janus discesit. Nec enim mirum inter illos Numen mortale. Apposuit Tertullian. in Apolog. cap. 10. Si queras (ait) rerum argumenta, nusquam invenio fideliora, quam apud ipsam Italiam, in qua Saturnus post Attica hospitia consedit, exceptus à Jano. Ab ipso primum tabula & imagine signatus numus, & inde Arario praesidet. Tamen si homo Saturnus, utique ex homine: & quia ab homine, non nique de caelo & terra. Astipulantur hic Zephyr. in Paraphras. & Pamel. n. 158. Nescio, quo intuitu (nisi quia Jani templum clusum & apertum) in quorundam sepulchris sculpta aedificia partim januis apertis, partim clausis (de quibus Rosin. 5. cap. 39.) Si principium Janus & finis rerum, ex nativitate hominibus ad vitam janua aperitur, in morte clauditur.

Idem utriusque Numen.

An Noë, vel Japhet?

Idem hinc, ubi dicitur, quod Saturnus post Attica hospitia consedit, exceptus à Jano.

Ararium in eade Saturni.

Sacra Phoebus.

Imagines.

Unde cum flagello seu scutica pictus: immò cum gladio & clypeo facie leonis, habens pro pedibus binos serpentes. Georg. Hierrvat. Theaur. Hieroglyph. figur. 67. & 78. etiamque efformatum in cacogenios amuletum; Symbolo, quo accipiter supra florem loti sedens, binis cornucopijs stipatus, indicat beneficium fertilitatis & abundantiae, quae à Phoebus promanat. Kircher. Tom. 2. p. 2. Oedip. Cap. 11. cap. 6. figur. 15. Martian. Capell. 1. de Philolog. mpr. describit Phoebum etate juvenem, formam pulchriorem, & elegantem, è facie radios mittentem, ac amplexantem quatuor umulas ex argento, ferro, plumbo & vitro (de quibus, 21. Mart. à n. 3.) erga quae symbola varia cogitarunt AA. Videlicet Platonem in Crayl. Cicero 3. de Natur. Deor. autumat Phoebi denotare munia, nimirum, Musicam, Divinationem, Medicinam, atque sagittandi scientiam. Sacra Neptuno etiam hac die signantur à Buzel. verum errat, quippe die seq.

Festum Thiasos.

10 Inter Aegnetas festum Thiasos. Meurs. Castellan. cum Gyrard. Syntagm. 17. n. 50. Causam refert Plutarch. Graec. 99. 44. ex quo praecit. AA. Boimera (inquit) qui bello Troiano meruerunt, frequentes in praesidijs pures in cursu vi tempestatis occiderunt. Paucos igitur, qui reliqui erant, excipientes necessarii, cum cives alij ex lectu esse moestos conspicerent, neque exultare in propatulo ducerent oportere, vel Dijs honorem habere; occulte domi sospites epulis quisque comiter accipere, atque ipsis ministrare genitoribus, genitibus, fratribus & necessarijs, alieno nullo admissis. Hoc representantes Neptuno solemne faciunt, quod Thiasos dicunt: in quo dies sedecim soli silentio epulamur; nec interest feruus. Inde sacro Veneti salto, festum solvunt. Hinc dicuntur Monophagi.

Sacra Fortuna & Bono Genio.

11 Haud sine festo tunc Boeoti. Thebis 7. Gameleonis, lacris peractis, Fortunae & Bono Genio menta parabatur in honorem Aesculapij atque Salutis (de utriusque societate diximus, die 1. n. 15. & 4. n. 8. agemusque 5. August. Plutarch. 3. Convival. 99. cap. 7. & 8. Stuck. de Sacrific. Genil. cap. 249. Hoccine festum titulo Fortunae Numinis, dicabatur Ebrietati; inventumque est ab Aegyptijs, ex quibus in alias nationes serpsit; quippe cunctis inlitum indulgere Genio, ac felicem desiderare fortunam. Unde Aegyptij frequenter, maximè in fine anni (de quo 28. August.) opiparum celebrabant convivium, & Fortunae ornabant mentam; ut observat Hieronym. in Isai. 65. 11. & nos Tom. 8. T. 10. n. 40. Hujusmodi superstitionem quòd admittissent Hebraei, queritur Dominus, dicens

cens loc. cit. Poniis Fortune mensam, & libatis super eam. Idolo Gad, quod colebatur in Syria, & dicebatur Bona Fortuna. Onkel. in Tharg. Hierosolym. Interpret. Septuag. Preparantes demonio mensam, & implentes Fortune vinum mistum. Aben Ezra: Instruunt ibi mensam, quam stellam Jovis appellant, sorti felici. Alij dicunt Bonam Fortunam, universam militiam caeli, sub nomine Baalgad, quod quidem simulacrum Arias Montan. in Josue, 11. 17. & 13. 5. vocat Idolum Fortune, & erat ad planitiem montis Libani, subter montem Hermon. Benjamin, in Itiner. Etiam vocatur Stella Justitiae, seu Stella Jovis, Hebr. Mazalob. Unde Munster Rabbiorum affecla, Radix suis (inquit) conducit (Ideo etiam puellae desponsatae annulus traditur, in quo scriptum est Mazalob: nam Mazal est fidus seu stella.) Unde dicunt Rabbini, non esse herbam in terra, qua non habeat proprium Mazal, influentem, & dirigentem in caelo. Idem Rab. Kimhi. Kircher. 1. Oedip. Copt. Syntagm. 4. cap. 8. inquit: Vidi ego non semel in Germania Judaeorum adibus scriptum Mazalob, quod idem est, ac Bonam Fortunam; quae verbis Bono Genio se domus custodiam deponere intellexi. Hanc itaque sortem, seu Bonam Fortunam tantum faciebant Aegyptij, ut penes eam omnes humanae vitae mutationes, omnemque facultatum & honorum & amicitiarum & commodorum arbitrium esse crederent; prius sistematice constituto ad Horoscopum ex positione Planetarum & Signorum, &c. Genius enim vocabatur Deus actionis: Stuck. d. cap. 47. Ad quamlibet signabat radium caelestem Planetae Hermes Aegyptius; uti refert Picus Mirandul. 6. Adversus Astrolog. cap. 18. Selecta videtur de Genio Bono & Mensa Fortunae, apud Kircher, d. & Delr. 1. Adagior. n. 810. & seq. ubi: Verisimilius est, ipsam Fortunam Boni Genij nomine nuncupatam.

12 De Fortunae Bonae imaginibus, saepe dicemus. Imago vero Genij Boni praese ferebat cornucopiam. Gyrald. Syntagm. 8. n. 47. Qui etiam dicebatur Bonus Daemon. ibid. Chartar. pag. 301. Hic (ait) Deus exprimebatur aetate puerili, chlamyde amictus variata, & stellata: praese gerebat manu altera copiae cornu: hac enim forma cuidam in somnis est visus. In vetustis numismatibus, Genius pateram dextra manu super aram porriceret, qua ara esset fertis ornata: leva vero propendulum flagellum tenere videtur. In Adriani inscriptionibus, imago cernitur hominis militaris, cum veste ad medium cruris circumvoluta; dextra pateram in morem sacrificantis habens, le-

va autem cornu copiae. Eadem apud Heme-lar. in Numism. aur. Tab. 8. & 50. Spectrum somniantis, de quo supr. refert Ammian. Marcellin. lib. 25. Ipse ad solitam festivam quietem paulisper protrahitur, vidit squalidius proxime speciem illam Genij, quem quom ad augustum surgeret culmen, viderat in Gallijs, velato capite cum cornucopiae per aulae tristius incedentem. Videtur imago Mali Genij, uti apparuit M. Bruto, de quo, 26. April. Bonus enim Genius nonnunquam festivus, vallatus rosae, & cui dicata plan-tanus. Chartar. d.

13 Genius Bonus hic sumitur non solum pro poculentis (sicut pro esculentis mensa fortunae) sed pro superstitionibus Ethnicis in modo bibendi. Coel. Rhodig. 28. cap. 25. Plutarch. d. cap. 9. Primus calix Jovis, secundus Heroibus, tertius Servatori Jovi: & cum vinum purum dabatur; observandum est, ut Jovem Sospitem advocarent, ne temulentos faceret: cum vero aqua diluunt, appellare Servatorem. Alex. Neapol. 5. cap. 21. Pindar. Isthmior. Od. 5. Aeschyl. in Epigon. Athen. 10. cap. 9. Praeter libationem, potionemque, qua super lingua fieri consuevit (subdit Stuck. d.) fuit poculum Boni Demonis appellatum, quod remota mensis proferebatur. Athen. d. 2. cap. 1. aliter poculorum feriem describit. Tria tantum propinari pocula. Sanitati primum, Amori alterum, tertium Somno, quartum Injuria, ultimum Mercurio, somni largitori & Bono demoni, cui gratias agebant. Apulejus, 4. Florid. Jul. Pollux, 6. cap. 16. Neapol. d. Unde Nicostratus in Carmin. Bacch. acci-nit:

Quod satis est, satur ego sum, Boni Demones. Latè de ritu agit Erasim. Chilad. 2. Centur. 8. Adag. 1. Modò perspicue facer delicatur textus, cum vertion. 70. Implentes demonio mensam, & Fortuna vinum mistum: igitur non solum Hebraei, Numen verum relinquentes, Gad idolum, Bonum Daemonem venerabantur, sed eisdem ritibus in potionibus quae Ethnicis; indulgentes Genio, & instruemes (ait Ar. Montan.) bono eventui, seu bonae gratiae mensam. Iidor. Clarius legit: Implentes numero libamen. Hoc est, numerando litteras nominis ejus cui potando bene precatur; de quo AA. praefati, & Nos, Tom. 2. Tauntolog. 4. a n. 31.

14 Quia Aphixis, seu adventus ex Aegypto Isis in urbem, caput orbis, dies famigeratus inter Coptos; plus quam dum asportata in Aegyptum ex Ihoenicia, de quo, 7. Decembr. Ita K. R. V. Plutarch. de Isid. & Osirid. & Aufon. Edil. 26. v. 24. Unde Lucan. 8. Phars. v. 831.

Malus Genius.

Quid Ethnici dicebant Genium Bonum?

Bonus Daemon & ejus poculum.

Nicostr.

Bonus Eventus, & Bona gratia.

Isis ad-ventus in Romam.

Nos

Lucan. Imago. Nos in templa tuam Romana accepimus Isin. Locata fuit imago, quae ratem habebat in manu, seu cymbium, ut ait Apulejus, Metam. 11. id est, valis genus (quod Nostrates, Varquillo) notat Elias Vinet. in Aufon. d. n. 333. & sita in Campo Martio, ubi ei templum, & sacra per novem dies. Habuit Isis & Roma templum (ait Rhodigin. 5. cap. 12.) quod solum in urbe Aegyptius Sacerdos purum se reperisse dicebat; cum Plotino fuisset, il-luc secum accederet, familiarem sibi demonem, eo advocante, confestim inspecturus. Cui cum esset obsecutus facile Plotinus, & in aspectum demon accerseretur; pro demone accessit Deus. Idem refert Bulenger. de Magia, cap. 1. Levis planè cordis Rhodiginus, credens verum Deum illi tunc apparuisse (cum esset Satanas, se transfigurans in Angelum lucis) quia discipulus ejus Porphyrius in Plotini vit. refert. Si radius fuisset aliquomodo veri Numinis, haud fato fungeretur Gentilis; ut observat Petav. p. 1. Rationar. tempor. lib. 5. cap. 13. & Suidas. Briet. anno. christ. 270. Plotinus obiit ulceribus plenus; sed adhuc animo, quam corpore turpior.

15 Isis ergo tanquam Dearum, Pandora adinstar, cunctis gratijs ornata, plaudente Myriomono, Pandeches, Polymorphe, hoc est, continens omnia: cujus titulus: Veni à me ipsa. Quasi omnium capax, hincque induta & amicta verticoloribus: etenim cuncta recipit, & cunctis floret. Recipit lumen, obscuritatem, ignem, algorem, principium, finem, vitalitatem, mortem; in cujus templo Helio-politano inscriptio: Te tibi una, quae es omnia, Dea Isis. Diodor. Sicul. n. 2. & fuse Kircher. 1. Oedip. Syntagm. 3. cap. 4. Alij tituli die 21. n. 8. & 2. Februar. n. 8. sed stemma illustrius, illud: Ego Sanctum peperit. Sol est natus. Eximia ac pretiosa cogitatio Coelii Gregorij, Observat. in Mytholog. Natal. Comit. cap. 14. Isidem (inquit) Aegyptij religioso cultu profecuti sunt. Istiuntum hunc cultum ratiocinor, ex tenui, ut ita dicam, aurra fama, qua fuit reliqua de muliere, paritura filium generis humani Redemptorem: significat enim Isis, seu Ischa virginem, aut feminam. Nomen Ischa, quo nominata est prima foemina & uxor Adami, apparet in voce Isis; quam Aegyptij retinuerunt, magnamque & antiquissimam Deam esse voluerunt, omnium parentem. Idem Majol. Tom. 2. Collog. 1. Hinc Aegyptij effinxerunt puerum in praesepe, & matrem virginem, illum adorantem, ut diximus in Tauntolog. Tom. 6. T. 1. n. 61. ex Chronic. Alexandr. de quo Sherlog. 1. Tom. 1. Ephem.

Hebr. Aniq. sect. 18. differt. 4. & Kircher. in Prodrom. Copt. cap. 8. Deus virginem concipere faciet, & ipsa pariet filium: quod exponemus, 2. Februar. 1. illeque regerit, Oedip. Aegypt. Tom. 2. p. 1. Claff. 2. cap. 2.

16 Imago mystica praese fertur in Tabul. Bembin. seu Mensa Isiaca, apud Georg. Hervvart. in Hieroglyph. Thesaur. Sedet imago in throno, qui dicitur Porta Dearum, cujus porta, sive frons diversis coronis, ex quibus flammis in serpentium formam diffusas, exprimit. Coram est globus aliger: totaque porta nititur binis columnis. Huic throno inferitur effigies habitu foemineo: ab umbilico ad pedes, pennigero cultu & ornatu: ab umbilico sursum, versus collum, innumeris densatur uberibus. Caput vero vitta subtili opertum, supra quod Meleagris avis, seu pavo, volitat, in cujus dorso calathus eminent, in quo duo periscae arboris folia, & cornua bina. Una manu sceptrum, Loti flore insignitum, tenet: altera eum gestum praese fert, quasi aliquid imperiosè juberet. Sedi infidet nudae & rase, & canis sedentis figura insignita. Sub throno abacus spectatur, cujus lumbus circulis ornatur. Intra abacum figura videtur accubans ex Leone & Accipitre coalita, pedibus anterioribus Canopum continens: à tergore globus in similitudinem basilisci arrecti, & supra caput figura sacri Leonis, & Luna sextilis, cui stella insidit. Throno adstant vtrinde binae aspides surrecto pectore tumentes, sacris vittis ornatae, veluti throni excubitores, & columnae floridae. Mythologia tot symbolorum prorsus difficilis; sed illam exenteravit facile Kircher. d. Tom. 3. Syntagm. 1. cap. 5. ne curiosus lector in tenebris ambulet. Videtur. Referta mammis meditanter objicitur, cujus icones figunt Kircher, d. Tom. 1. Syntagm. 3. cap. 4. & Hervvart, Figur. 40. Chartar. fol. 82. & Macrobr. 1. Saturnal. cap. 20. At missa facimus, quia ex professo, 11. Septembr. n. 4. Similiter Isis appellata est Venus caelestis, seu Aegyptiaca, de qua suis locis.

17 Soporatus ejus imaginem se vidisse, asserit Apulejus. Primum crines uberissimi prolixique, & sensum intorti, per divina colla passim diversi, molliter destuebant. Corona (inquit 11. Metamorph.) multiformis varijs floribus sublimem distrixerat verticem; cujus media quidem super frontem plana rotunditas in modum speculi, vel immo argumentum Luna, candidum lumen emicabat: dextra levaeque sulcis insurgentium viperarum cohibita, spicis etiam Cerealiibus

Lucan. Imago.

Plotini fucus.

Et mors.

Tituli Isidis.

Mater-Virgo sub titulo Isidis.

Eva Isis.

Mystica Isidis imago.

Mammaeas.

Alia imago.